

Fandění nebo řádění?

„Politika nepatří do sportu!“ říkají v západním sportovním tisku. Rázi toto heslo ovšem pro země za „železnou oponou“. Ve skutečnosti je právě západní buržoasní sport plný politikaření, křesťovství i šovinismu.

Typickým obrazem toho jsou průběh a následky letošního mistrovství světa v kopané ve Švédsku; nejlépe to bylo vidět na případě země, která titul mistra světa obhájila – Německé spolkové republiky.

Aby bylo jasné – nikdo neodpírá příznivcům sportu právo, aby povzbuzovali své reprezentanty. Sami jsme to udělali – a to důkladně – naposled na mistrovství Evropy v odbíjení. Není málo hlasů, které tvrdí, že nadšené „Do toho! Do toho!“ diváků na Zimním stadionu pomohlo našim ženám o stupínek výš, než samy doufaly.

Je ovšem rozdíl mezi fanděním – a řáděním. Nejpočetnější skupinu fandících turistů mělo letos mužstvo mistra světa v kopané – Německé spolkové republiky. Ačkoli Švédové tento finanční přínos zpočátku vítali, za chvíli začali na vše pohlízet jinak. Západoněmečtí fanoušci – to byli páni, kteří si zaplatili vstupným nejen právo na pobyt v hledišti a právo na projev radosti či zklamání, ale i právo na to ničit věci kolem sebe, třeba trávnik. (Na snímku: Švédští pořadatelé po zkušenostech z Malmö, kde nepomohly ani výzvy, ani prosby, ohražují hřiště v Hålsingborgu drtěným plotem.)

A jelikož si švédská veřejnost nedala diktovat, aby věnovala své sympatie jen obhájcům titulu, a dovedla projevat svou náklonnost i k jejich soupeřům – došlo dokonce k tomu, že švédský fotbalový svaz obdržel dopis. Podepsalo ho asi sto fanoušků, kteří byli na mistrovství světa ve Švédsku; slova jako „Schweinehund“, „Scheisshaufen“, „zločinci“, „podvod-

níci, šejdiři“ jsou tu běžným vyjadřovacím prostředkem.

Turisty ze západního Německa jsme ostatně mohli pozorovat i v Praze při jarním střetnutí ČSR–NSR v kopané. A mohli jsme číst potom jejich úvahy, fejetony, kurzivy a kritiky Prahy, ČSR, našeho života a naší úrovně. Praha byla pro ně provinčním městem, název „Lidové Varietě“ je prý vyslovitelný jen pro hotentoty a nikoli pro kultivovaný jazyk západního inteligenta...

Ale ani Praha, ani Švédsko nejsou prvními příklady toho, co zůstalo za šumavskými hranicemi po „hitlerovské mládeži“, „svazu německých dívek“ atd. – onoho pocitu sebe-přecenění, který daleko přesahuje meze zdravého sebevědomí, ne-li rozumu vůbec: Už na mistrovství Evropy v lehké atletice v Bernu v r. 1954, kdy západoněmecká štafeta byla diskvalifikována pro překročení předávacího území – i tenkrát se odvážil žurnalista výroku: „Někomu se zdálo, že by Němec mohl vyhrát příliš mnoho titulů – a tak na to musila doplatit naše štafeta...“

Ani chlácholivá slova předsedy fotbalového svazu Dr. Bauwense „Není nepřátelství proti Švédsku“ neodpovídají pravdě. Západoněmecké mužstvo odjelo ze Švédska ihned po zápase o třetí místo s Francií, aniž by se zúčastnilo slavnostního zakončení, ke kterému bylo pozváno. Slušný sportovec, který není zaslepen fanatickým šovinismem, po skončeném boji – byť i prohraném – svému soupeři s úsměvem podá ruku a sedne si s ním k společné večeři. Jak nazvat postup západoněmeckých vedoucích, kteří Juskowiakovi po zápase, ve kterém byl pro napadení soupeře (švédského hráče Hamrina) vyloučen, předali zlatou čestnou jehlici západoněmeckého fotbalového svazu? Prý dostal jehlici za svůj 25. zápas v národním dresu...

Připomíná to nacistickou vypínavost, kterou část západoněmeckých novinářů hojně zalévá a hnojí svými výplody. Sport má sblížovat. Takhle ovšem jen rozdvouje a roztrpčuje...

PŘIDALI JSME JEN TITULKY

MLUVÍ BEZE SLOV...

Za několik dnů mi vracela knihu bez slova... „To snad není možné“ – řekla mi. Vlasta

NEJMLADŠÍ TURISTA

Slušná paní půjde na procházku z nemluvnětem 4–6 hod. denně... Svobodné slovo, Brno

JEDEN Z NICH BYL DVOJ-JEDINÝ?

Na druhé straně se jeden z nás otočil a zůstal stát. Po něm jsme tak učinili všichni tři... Tři autoři píš v Kuluře 58

HAMLET 1958:

Pít, či nepít? Titulek v Práci

JE KABÁT BLIŽŠÍ NEŽ KOŠILE

Velký Keller měl mohutný hrudní koš, pod nímž turnerská košile div nepraskla. Práce

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Když k batalionu 91. pluku přišla čerstvá „marška“, která vyplňovala mezery v zugách, nebylo pro nikoho překvapením, že jednou odpoledne byl „verkaterung“, prohlídka munduru, a gewehrvisite, kterou oberlajtnant Lukáš prováděl jen slovy: „Nemáš to nabitě? Hýbe se ti u toho ještě verschluss? Tak je to dobré!“ – zatím co u druhých kumpaní oficiři řvali: „Tohle je vypucovaný kvér? Ježíšmarjá, paviáne mořskej, já tě dám uvázat! Von se tu čtrnáct dní válí a kvér má celý zrzavý!“ Lukášovi bylo již všechno jedno. Zlhostejně a cítil se být duševně ubit.

8. Leckdy, když Švejk vykládal své rozumy, přišlo mu na mysl: „Tomu chlapovi člověk musí závidět; na mou duši, ta jeho blbost je větší štěstí, než vyhrát los.“ – Oberst Schröder nařídil s vojáky cvičit jako v kasárnách. Lukáš odbýval to všelijak, a když jednou zastihl kadeta Bieglera, jak cvičí s vojáky salutier-übungy, pomyslel si: „Chlapa snad zítra zabijou a on má jen starost o to, aby voják uměl zdravit.“ Vyslovil jednou nahlas tuhle myšlenku před Švejkem a ten mu dal hned duševní útěchu: „Poslušně prosím, pane oberlajtnant, von celej svět a celej život je jedna blbost.“

9. Vono to tak musí být, aby lidi měli být z čeho živi. To já znal dva sady, nějakýho Lojzu Vomáčku a Frantu Pečenku. Voni voba měli u Uhřetěší vyhládnutou třešňovou alej a voba chodili na sedláka, aby jim to přenechal. Von to chtěl každej pro sebe zvlášť a ten sedlák jim to sliboval voboum, aby z nich vyrazil víc. A jednou ten Vomáčka jde po jedné straně a dívá se, kolik kilo chrupek asi na třešni bude, a po druhé straně proti němu kráčí Pečenka a má ty samý oumysly. Toho Vomáčku to dožralo a povídá: „Nelez mi sem do té aleje, nemešlo, nebo ti přerazím nohu!“

10. A ten Pečenka mu vodpoví: „Lojzo, hergot, neříkej mi to! Já sem živnostník a nedám se vod nikoho špinit.“ Ten Vomáčka mu dal pak facku a ten Pečenka natřel Vomáčku holi, až měl na hlavě bouli. A šli voba k doktorovi, dali si soudat lékařský vysvědčení, vzali si advokáty a dali to soudu. Měli první stání, druhý a třetí, ale advokáti jim každému poradili, aby to hnali dál; tak to dali až do Prahy. Tu alej nakonec koupil Vomáčka a ten Pečenka si koupil něco u Dobropůle. A teď, pane oberlajtnant, počítejte; dva doktoři, dva advokáti, soudcové atd.

11. Než to skončilo, byl srpen a bylo po třešních. V Praze jim nějak pan rada řek, že je dá zavřít voba, a advokáti pražský jim poradili, aby si vodpustili a vzali žaloby zpět. Tak voni to udělali; pak se šli „U Šupartů“ a Vomáčka povídá Pečenkovi: „Frantiku, já sem vůl, já dal doktorům všechny ty třešně a česání k tomu, a ten Pečenka zavzlykal: „Lojzo, já sem tvůj bratr, já taky letos na to doplatím. Ježíšmarjá, co nám řeknou ženy?“ – Poslušně hlásím, pane oberlajtnant, spočítal jste to, kolik lidí bylo z toho živo, že si dva pitomci u Uhřetěší dali přes hubu!“

12. „Zdá se mi, Švejk,“ prohodil Lukáš, „že nemáš zrovna doktory a advokáty v lásce, proč do nich pořád ryješ?“ – „Pánbu chraň, pane oberlajtnant, abych já proti nim něco měl; to já nechám dycky anarchistům. To byl, pane oberlajtnant, v Libni nějaký zámečník, Soukup se menoval. Von byl nejdřív v katolický mládeže a tak se vyvínoval, až se z něj stal anarchist. Von byl mockrát zavřenej, až byl z toho melancholický. Von nám jednou povídal: „Dluhy dělat nemůžu, už mi nikdo nečeká. Jak votevřu hubu, tak mě zavřou pro urážku Veličenstva.““